

Långseglande kvinnor

Annika Koch :

Annika har navigerat Lindisfarne säkert runt halva klotet inklusive Kap Horn och Antarktis. Hennes favorit så här långt är Antarktis.

Annika – halva Lindisfarnes besättning, är en av många långseglande kvinnor.

Första kontakten med segelbåt var några seglingar med sjöscouterna före tonåren. Efter deltagande i SXX:s seglarläger i Spårösund utanför Västervik var intresset och fallenheten för segling, navigation och sjömansarbete helt klart. Det var också här som Annika under fjärde lägeromgången, nu som instruktör, träffade mig Björn, den andra halvan av Lindisfarnes besättning. Året därpå blev det en instruktörsomgång till för oss båda i Spårösund, men sedan blev det jobb och boende på västkusten för hela slanten.

Under senare halvan av sjuttioalet byggdes en B31 segelbåt, där Annika, bland annat på grund av tillfällig arbetslöshet, utförde betydligt mer än hälften av arbetet.

Det blev sen inte så mycket seglat på grund av jobb, skola, husbyggen med mera, så båten såldes redan -81. Fram till -98 skedde all segling med vänners båtar, hyrbåtar och föräldrarnas båt.

Under -96 uppstod funderingar om vad livet egentligen bestod av. Arbetet och återarbete? Arbetskompisar ”gick i väggen” och vi bara fortsatte jobba, om möjligt ännu intensivare.

Svaret blev att nu var det nog hög tid att återigen skaffa en egen båt.

Lindisfarne, en Forjus 37, inköptes i Dalarö 1 maj 1998, då tre år gammal.

Efter den första regniga och blåsiga sommaren var inte längre jobbet prioritet nr 1..! Satsningen på egen båt igen var helt rätt.

Andra sommarseglingen gick till Bergen och vid hemkomsten efter fem veckor kändes det som om detta bara var inledningen på ett nytt liv.

Varje helg fram till i november tillbringades i båten med olika skärgårdsvikar som mål. Nästan varje helg under vinterhalvåret tillbringades också i båten, men nu i plåtskjulen på Torslanda Lagun där Lindisfarne förbättrades enligt de idéer som framkommit under sommaren. Mönstret var likadant fram till 2002.

Annika hade redan före seglingarna till Skottland och Färöarna under somrarna -00 och -01 börjat samla information för att kunna bedöma när det var möjligt rent ekonomiskt att börja ”evighetssegla”. Men det fanns en stötesten. Andra halvan av besättningen var dels övertygad om att det var ekonomiskt omöjligt inom överskådlig tid, och dels var han nästan gift med jobbet.

Annika lyckades ändå med konststycket att få med hela besättningen på en två gånger fem månaders testsegling till och i Medelhavet.

Det föll så väl ut att vid hemkomsten till Göteborg i september 2003 annonserades huset ut för försäljning, allt i akt och mening att få kvitto på att det fanns tillräckligt med pengar för att kunna segla iväg för gott. I maj -04 gick flyttlasset till båten... för bo i båt skulle vi göra.

Testseglingen hade givit en del nya idéer om förbättringar och förstärkningar som utfördes under vintern 2003-04 på sedvanligt sätt i Torslanda lagun.

Den starkaste drivkraften för Annika har varit att göra något annat i livet än att bara jobba och leva ett ”vanligt” liv. Målet var att få styra sitt liv själv och ta konsekvenserna av sina handlingar omgående och mera bokstavigt, än i den i många avseenden rätt skyddade och styrda vanliga vardagen.

Men fortfarande var det svårt med det slutgiltiga ställningstagandet. Det gick så långt att Annika, halvt på skämt, talade om för andra halvan att - om du inte följer med så sticker jag ensam..

Nu blev det inte så, utan den 1 maj 2005 lämnade Lindisfarne Göteborg med full besättning, och seglar nu efter fem år fortfarande med full besättning. Det senare är väl kanske ett mått på Annikas tålmod och fokusering på segling och livet runt evighetssegling..

Detta är nog en av den viktigaste erfarenheten; om tvåsamheten inte fungerar före avresan kommer den inte att fungera efter avresan. Snarare är det så att man som långsegelare lever så nära varandra och långa tider, ibland månader, bara har varandra. Känner man inte glädje och trygghet i varandra skall man nog fundera en gång till innan man ger sig av på långsegling tillsammans.

Arbetsfördelningen ombord beror delvis på Annikas förflutna som ingenjör och datakonsult. Annika sköter datorer (navigering med mera), kortvågsradion med modem och kör merparten av matlagningen. Hon är den som oftast manövrerar båten för motor i hamn och vid ankring. Den andra bortskämda halvan diskar och fixar allt fördäcksarbete inklusive ankare och förtöjning. Allt övrigt arbete delar vi på som det passar.

När något går sönder ser Annika det som en utmaning att få skruva isär för att se om det går att laga. Allt från klockor, fiskerullar till motorer och datorer kan ligga i ”tusen” delar och blir oftast lyckligt hopsatta och fungerande. Många båtgrannars datorer har fått ett andra liv efter Annikas handpåläggningar. Hon är född med tummen på rätt ställe och förmodligen fanns skruvmejsel och skiftnyckel med i spelet redan tidigt.

Finns det då inget som saknas? Självklart blir det lite långt till de vänner man har kvar hemma i Sverige, men som många tidigare har konstaterat: mail och Skype underhåller kontakterna till del, men det behövs fysisk kontakt med ojämna mellanrum. Tre besök i Sverige har besättningen hunnit med hittills.

Text och foto: Björn Christensson, den andra besättningshalvan